

This entry is part 1 of 3 in the series Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

Karel Veliký - Poznámky k Rozmetání systému

„Velká transformace!": Poznámky k Rozmetání systému, část 1

„Kouzlo extrémů?": Poznámky k Rozmetání systému, část 2

Revolta, proti „rozumu“ a „skutečnosti“: Poznámky k Rozmetání systému, část 3

„Malá skupinka bojovníků je odhodlána bojovat i na ztracených pozicích...“

Především je zajisté těžké poznat, že politické umění, a to opravdové, se musí starat nikoli o soukromý, nýbrž o společný zájem – neboť společný zájem obce svazuje, soukromý však je roztrhává – a že prospívá společnému i soukromému zájmu, oběma, jestliže se dobře daří spíše společnému než soukromému. Platón, Zákony 875.

V pozdním srpnu 1969 vychází *Rozmetání systému* [La disintegrazione del sistema], jeden z nejdůležitějších textů italské poválečné „radikální pravice“ a každopádně celého jejího národně-revolučního proudu. 1] Claudio Mutti, který od roku 1968 až do počátku 80. let se skupinou kolem Fredy úzce spolupracoval, 2] v úvodu k francouzskému vydání (1978) význam knížky shrnul takto: „Poprvé dává formulace ‚tradiční‘ doktríny Státu na úrovni operativních návrhů příležitost k ucelenému a nesmiřitelnému stanovisku odmítnutí buržoazních ‚hodnot‘. Ti, kteří se doposud k ‚tradiční‘ doktríně Státu hlásili, se nedostali přes akademickou a nostalgickou verbalizaci; nanejvýš – a to už byl velice vzácný případ – byli ti, kteří dospěli do sféry činnosti [Azione] špatně placenými žoldnéři ve službě buržoazního zadního voje, a svého evoliánství užívali jako nejapného alibi pro svou ‚reakcionářskou‘ volbu.“ 3] Freda naproti tomu proklamoval pozici Tradice zcela mimo systém a – sjednocení všech systému nepřátelských sil, ať už jsou v buržoazní klasifikaci řazeny k pravici nebo k levici. „Fredův“ pravý Stát [vero Stato] není totiž tvořen tou či onou (moderní) ideologií, jeho jádrem je Moc (čili síla: napětí – energie), 4] která přesahuje čistě pozemskou a individuální rovinu skutečnosti moderního světa. Avšak právě proto se její Řád a Hierarchie nemohou zakládat na majetkových poměrech: hmotné bohatství má tak patřit výhradně Státu a tím všem jeho příslušníkům, tedy lidu. I proto Freda mluví o lidovém Státě [Stato

popolare], 5] pro který v organizační rovině načrtává pevnou formu „spartánského socialismu“, vycházející z modelu „dórského komunismu“ ideálního státu Platónova. Bezprostřední význam pak měla otevřená výzva k rozvrácení buržoazního systému, s níž text končí: „Nakonec je třeba, aby síly, nasazené v jednotném boji proti systému a za rozvrácení systému, radikálním způsobem vymezily své pravé cíle. Tím, že opustí taktiku dušenou pouty legality či reformistickými iluzemi: bez jakéhokoli – trestuhodného – váhání před užitím všech těch účinných a rozhodných prostředků, které odpovídají překážkám, které bude nutno porazit a žádá si je velikost cíle.“ 6]

Poznámky DP:

1] Z programatických textů italské „radikální pravice“ svou pověstí a rozšířením překonávají *Rozmetání* jen *Lidé a trosky* (1953) Julia Evoly. Fredův spisek však představuje hlavní referenční a „kanonický“ text pro generaci národních-revolucionářů narozenou kolem roku 1955. Viz Chiara Stellati, *Una ideologia dell'Origine*, Padova 2002, s. 109. Sousloví „radikální pravice“ je v této souvislosti užíváno ve významu „srostlí s kořeny“ (árijskými), kdy: „Malá skupinka bojovníků je odhodlána bojovat i na ztracených pozicích...“. Viz J. Evola, *Jezdit na tygru*, Praha 2009 (1961), str. 37 n.

2] Mutti, o pár let mladší než Freda, dokonce na nějaký čas převzal řízení Edizioni di Ar po Massimilianu Fachinim, od konce 60. let Fredově „pravé ruce“ v Gruppo di Ar. Viz U. M. Tassinari, *Fascisteria*, Milano 2008, str. 208.

3] Narážka na tu část příslušníků Politického centra Nový řád (Centro Politico Ordine Nuovo, CPON), kteří se přes revoluční hesla a rétoriku své organizace právě koncem roku 1969 rozhodli vrátit do Italského sociálního hnutí (Movimento Sociale Italiano, MSI), parlamentní strany, která se v tu dobu prezentovala jako poslední záštita „pořádku“ – tj. buržoazního systému – před „rudým nebezpečím“, a v níž dominovaly národně-konzervativní síly spjaté s křesťanskou demokracií.

4] Připomínáme, že tato síla nebo – chceme-li – „duše“ Státu je do něj „vdechnuta“ jenom skrze jeho příslušníky (Platón, *Ústava*, 435e): „Stát podle Spravedlnosti“ tak vzniká především tam, kde jsou „praví lidé na správných místech“.

5] Další důvod je, že tento stát je *völkisch*: antiindividualistický, antiracionalistický a antieconomický ve smyslu zmenšení dopadu, který má ekonomika na moderní svět.

6] *Rozmetání systému*, Praha 2014, str. 53. Výzva odpovídala revoluční atmosféře konce 60.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

let (od „Kulturní revoluce“ v Číně přes „Pražské jaro“ po Černé pantery a Malcolma X) a předznamenala italský „horký podzim“, jenž navázal na tamní „plíživý květen“ z předchozího roku.

Series Navigation

„Kouzlo extrémů?": Poznámky k Rozmetání systému, část 2 >>